

¹Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket.

²Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte. ³Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az URat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet.

Krisztusban reménykedő testvéreim!

Képmutatás, félrevezetés, bálványimádás.

Igeszakaszunkat olvasva, talán nem ezek a kifejezések ugrottak be legelőször, hanem sokkal inkább a megtérés, a bizalom, a gyógyulás. Nem véletlenül, hiszen a beszélő szándéka éppen ez. Érezd azt, hogy nem lesz semmi baj! Bár most nehézségben vagy, de majd elmúlik! Ne aggódj, az Úr mindig megsegített, majd most is megment! Éld csak az életed nyugalomban, ismerem én Istent helyetted is!

Hóseás próféta könyve nagyon jól és egyértelműen foglalja össze az ember minden képmutatását és hűtlenségét, csak éppen könnyű félreérteni, ha csak néhány versnyi szöveget olvasunk el belőle. Hóseás korára a nép élvezte a gazdasági jólétet. Nem akarják meglátni, hogy hová is vezet az életvitelük, a hazugságaik és, hogy egyre inkább eltávolodnak Teremtőjüktől.

Hangoztatják, hogy gazdagság van, hogy rég volt ilyen jólét. De, akik ezt mondják és el is hiszik, azok a vezetők az élet minden területéről és a csekély létszámú középréteg. Az egyre nagyobb tömeget önmagába foglaló szegény réteget pedig próbálják nem észrevenni és némileg sikerül is, mert vagy távol élnek tőlük a városokon kívül, vagy inkább félrenéznek, ha mégis kénytelenek találkozni velük a városban.

Hangoztatják, hogy béke van és erős az állam. Azt persze nem említik, illetve próbálják maguk előtt is tagadni, hogy valójában nem ők erősek, hanem szövetségesük, akiknek lényegében behódolnak. Hol az asszíroknak, hol Egyiptomnak ebben a korban. Valamint arról sem szívesen beszélnek, hogy bizony csak idő kérdése és Asszíria teljesen bekebelezi őket.

Ha a hitüket, a vallást nézzük, bizony ott is hamar kitűnnek a visszasságok. Baál és Astarte kultuszának különböző elemeit építik be egyre nagyobb mértékben a saját vallásgyakorlatukba. Istennek is áldoznak, de biztos, ami biztos alapon bemutatnak jobbra és balra is egy-egy áldozatot. Az egyenes út, az őszinteség, már rég elveszett a hitükből. A kényelmes szokásokat, mint az áldozati ajándék, megtartják, sőt ki is egészítik mindennel, ami tetszetős, ami könnyen érthető, ami látványos. Így tartanak már ott, hogy Isten hitében számukra már megfér akár a vallásos prostitúció is.

Az Úr azonban nem felejt el a szövetséget, nem felejt el szeretetét. Hívja a népet. Inti őket prófétákon keresztül. Jeleket ad. Figyelmeztet, hogy hová vezet az az út, amelyen járnak. Perbe száll, de még mindig, a hóseási hasonlattal élve, mint szenvedélyesen szerető férj, a parázna asszonyt, hívja a népet, mert nem a vesztüket akarja. A nép pedig hallja mindezt, de őszinte bűnbánat helyett, inkább képmutató rítusokkal válaszolnak.

„Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket. Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte. Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az URat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet.”

Ezek nem az őszinte megtérésre felszólító szavak. Ezek egy vallásos legyintés cizelláltan megfogalmazott lépései. „Gyertek, boruljunk le, adjuk meg, ami jár! Az Úr szeret és megbocsájt majd! Lehet, hogy jön egy kis bünti, de semmi vész, meg fog enyhülni népéért!”

Isten népe rutinossá válik, a szó rossz értelmében. Bemutatjuk a kötelező áldozatot, mert az szokás, az előírás. Ha valami nagyobb gubanc van, akkor többet adunk. Ha pedig igazán nagy a bűnünk, akkor sem kell megijedni, meg van arra is az eljárás; böjt és még több égőáldozat. Nincs mit izgulni, mind tudjuk, hogy mennek ezek a dolgok!

És igen, mind jól tudjuk! Ha szükségem van az Úrra, akkor kicsit többet imádkozok, akkor beleolvasok a Bibliába, kicsit gyakrabban elmegyek istentiszteletre, adakozom pénzzel, vagy fizikai segítséggel, a lényeg, hogy vállalom némi plusz áldozatot. Akkor majd megkapom, amit kérek, akkor majd helyrejön a viszony Atyám és én között. Ha pedig épp a saját hétköznapi, családi, baráti dolgaim kitöltik az életemet, akkor Isten húzódjon kicsit visszább. Elégedjen meg a szokásossal, hiszen ott a másik ember, ő sem jön gyakrabban, ő sem ad többet! Én minek strapáljam magam?

A képmutatásomon, a mindennapi kis hazugságaimon, amelyekkel önmagamot nyugtatom, ezeken a legnehezebb átjutnia Isten hívásának. Még ma is, amikor a golgotai kereszt, a maga szenvedéssel teli

valóságában áll előttünk és félre nem érthető módon jelenti ki, hogy Jézus az én bűneim mélységét és fájdalmát hordozta el helyettem.

Kényelmes, rutinos keresztényekké váltunk mi is, akik számára Krisztus keresztthalála csak a megrázó múlt? Isten szeretetének a jele, amely fölött elérzékenyült vallásossággal el lehet merengeni, rituális megszokással?

Élő e ma neked a golgotai kereszt?

Fel kell, hogy rázódjunk és hagynunk kell, hogy a Megváltás ne csak egy alapvető vallásos terminus legyen az életünkben, hanem egy valóban megrázó és őszintén megragadó, fájdalmas és örömteli, ma is ható és formáló akarat. Nem értheted Húsvét örömét, az evangéliumot, Isten szenvedélyes szeretetét irántad, ha nem hagyod, hogy Nagypéntek mélysége, a saját bűneidnek a terhe összetörjön.

Ott pedig, összeroskadva a hűtlenséged súlya alatt, ott a térdepelést nem szégyellve, már valóban fejet hajthatsz és őszintén mondhatod, hogy bánom bűneimet. „Nem vagyok méltó kegyelmedre, hanem méltó vagyok ítéletedre.”. Ne a liturgia, ne a megszokás, vagy a tömeg mondassa veled, hanem Krisztus keresztje!

Múlt héten börtönben voltam, egy missziós alkalmon. Többek között lehetőségünk volt a fogvatartottakkal egy közös istentiszteletet tartani és utána beszélgetni velük. Az egyik rab, egy nálam két évvel fiatalabb férfi nagyon megragadóan tett bizonyosságot, és beszélt arról, hogy abból a mélységből és sötétségből, amit ő megjárta, bizony nagyon keserves út vezetett számára Istenhez. Nem részletezte, de leírta, hogy mennyire fájó volt, mikor abban a mélységben szembesült az Atya szeretetével és az általa leélt életre tekintett. Ahogy beszélt, mindenki a csoportunkból biztosra vette, hogy a mélyszegénységről, vagy kábítószer használatról beszél, mikor a mélységeit fejtegette. Az alkalom után beszélgettünk még a börtönlelkésszel és szóba került ez a bizonyágottevő fiatal férfi is. Valószínűleg kiértette a szavainkból, hogy miként is értelmeztük az elhangzottakat és rákérdezett. Következtetések azonban tévúton jártak, ugyanis kiderült, hogy ez az illető nem élt mélyszegénységben, még csak nem is drogozott sohasem. Ő évekig a 13. kerület egy részének bűnözői vezetője volt, akinek engedélye nélkül semmi sem történhetett és, ha havi szinten csak 1 millió forintos bevétele volt, akkor az rossz hónapnak számított.

Amikor a mélységről beszélt nekünk, akkor azt értette alatta, amikor szembesült a bűneivel és valami módon megpróbált elszámolni önmagával. Nem akarom torzítva idézni, de azt elmondanám belőle, hogy arra is kitért, hogy mielőtt el tudta fogadni, hogy Isten még őt is szereti és Krisztus megváltása rá is vonatkozhat, még az öngyilkosság is megfordult a fejében, mert, ahogy leírta, abban a mélységben nincs ember, aki épp ésszel fényt láthat.

Nem ennek a fiatalembernek az életével akarom terhelni a testvéreket, hanem erre az őszintén megfogalmazott mélységre szeretném felhívni a figyelmet! Ez a bűn általi kétségbeesés, ez a fulladozó, reménytelennek tűnő segélykiáltás, ez kell, hogy megfogalmazódjon bennünk is.

Egyedül nem megy! Emberek által nem megy! Csak is Krisztus által! Csak a golgotai kereszt lehet az a kapaszkodó, amibe reménységgel fogódzhatsz. Jézus a Krisztus! Ő a te Szabadítód, aki azért vállalta az emberi életet, a szenvedést, a megvetettséget és a kínhalált, hogy neked ne a bűnei alatt megtört képmutatóként kelljen élned, hanem szabad lehess Isten szeretetére.

Annak az Istennek a szeretetére, aki ma sem áldozatot kér tőled. Ma sem a tetteid, az elismertséged, vagy a hűtlenséged alapján akar elítélni. Hanem azt kéri, hogy őszinte bizalommal, hittel kapaszkodj belé.

Ne félj a keresztbe kapaszkodni, mert az nem egy ősi relikvia, ami téged már nem bír el és kidől, elporlad a súlyod alatt. Téged is meg fog tartani, mert számodra is az életet, a szabadítást fogja jelenti, ha nyitott szívvel tekintesz rá.

Isten, a szenvedélyesen szerető férj, ahogy a zsidóságot Hóseás idejében, mint hűtlen feleséget, úgy minket is erre kér. Ahogy az alapigénkben elhangzó képmutató hívásra az Úr válaszol, úgy szóljon most nekünk is az Ő igéje: „Mert szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét, és nem égőáldozatokat.”.

Mert a mi Megváltó Urunk kegyelmes szeretetére nekünk sem lehet más válaszuk, mint az őszinte odafordulás: „Hozzád fordulok mégis: nincs más reménységem. Szent Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért kérlek: légy hozzám irgalmas, és bocsásd meg bűnömet.”. Ámen!